

خلاصه گزارش اظهارنظر کارشناسی درباره:

«لایحه الحاق یک تبصره به ماده (۱۷۷) تنفیذی قانون برنامه سوم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران موضوع ماده (۱۲۹) قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران»

مقدمه

با پایان جنگ تحمیلی و ضرورت سازماندهی جدید یگان‌های رزمی نیروهای مسلح و براساس پاره‌ای ملاحظات ایمنی و امنیتی مقرر گردید برخی از پادگان‌ها و کارخانجات بزرگ صنعتی دفاعی که در مراکز شهرها قرار دارند تخلیه و به محل مأموریت سرزمینی جدید خود انتقال یابند از این رو محل سابق استقرار آنان به‌صورت فضای مازاد بر نیاز و بدون استفاده بهینه در اختیار واحدهای ستادی باقی مانده بود، بر همین مبنا قوانینی راجع به تعیین و تکلیف این قبیل از اراضی و اماکن نیروهای مسلح، به موجب مواد (۱۷۳) و (۱۷۷) قانون برنامه سوم توسعه (تنفیذی) موضوع ماده (۱۲۹) قانون برنامه چهارم توسعه، همچنین تبصره «۱» ماده (۶۹) تنفیذی قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی مصوب ۱۳۸۰/۸/۷ و بند «م» تبصره «۵» و بند «ث» تبصره «۵» قانون بودجه سال ۱۳۸۴ که هر دوی آن در قانون بودجه سال ۱۳۸۵ به ترتیب تحت عنوان بند «ش» و بند «۲۴» تبصره «۲» عیناً تکرار (تنفیذ) شده، وضع گردیده است.

علی‌رغم سوابق قانونی فوق‌الذکر و صراحت تکلیف قانونی اعم از اعتبارات و نحوه اجرای آن و روشن بودن تکلیف قانونی هر یک از دستگاه‌های ذی‌ربط، مع‌الوصف دولت با استدلال این‌که تقاضایی برای خرید این قبیل اراضی و اماکن از سوی بخش غیردولتی وجود ندارد! با ارائه این لایحه خواهان مجوز قانونی برای وزارت مسکن و شهرسازی به‌منظور خرید عرصه و اعیان پادگان‌ها و سایر اماکن مشمول ماده (۱۷۷) تنفیذی قانون برنامه سوم توسعه به قیمت توافقی یا جابه‌جایی و ... نموده است.

بررسی لایحه

مجوزهای لازم قانونی برای اجرائی نمودن مصوبات در مورد اراضی و اماکن تخلیه شده و ... وجود داشته و ضرورتی به الحاق یک تبصره به ماده (۱۷۷) یاد شده متصور نمی‌باشد، بلکه همین قوانین موجود قابلیت اجرائی را دارد و قانونگذار پیش‌تر در این مورد تعیین تکلیف نموده است، به این نحو که ۵۰ درصد از مساحت این قبیل اماکن و اراضی با شرایطی برای امر خدمات عمومی (شهرداری‌ها) اختصاص یابد و باقیمانده برای احداث منازل سازمانی نیروهای مسلح یا ... در نظر گرفته شود. به‌ویژه آن‌که موقعیت مکانی اماکن و اراضی موردنظر لایحه جملگی در مراکز

شهرهایی وجود دارند که دچار مشکلات و معضلات عدیده شهری بوده و به شدت نیازمند فضای مناسب برای احداث و ایجاد مراکز و تأسیسات عمومی و عام‌المنفعه می‌باشند که قانونگذار پیش‌تر به موجب بند «۲۴» تبصره «۲» قانون بودجه سال ۱۳۸۵ و سایر قوانین یاد شده، مناسبات و اعتبارات لازم را بر آن پیش‌بینی نموده است لذا مجوزهای لازم قانونی برای تغییر کاربری، تفکیک و فروش آن‌ها از طریق وزارت دفاع و پشتیبانی نیروهای مسلح وجود داشته و سایر دستگاه‌های ذی‌ربط نیز مکلف به همکاری شده‌اند. با این حال بررسی‌ها نشان می‌دهد، هدف از پیشنهاد لایحه مشترک از سوی وزارت‌های دفاع و مسکن و شهرسازی، مشکل وزارت دفاع با عبارت «پس از اثبات مالکیت» در مفاد ماده (۱۷۷) تنفیذی قانون برنامه سوم توسعه باشد.

